

FØDSLENS MIRAKEL

Geoffrey Hodson

VisdomsNettet
www.visdomsnettet.dk

FØDSLENS MIRAKEL

Geoffrey Hodson

Fødsels mirakel

Af Geoffrey Hodson

(Oversat af Ebba Larsen)

Et clairvoyant studie af et menneskefoster

Tilegnet mit gudbarn Heather og hendes forældre.

"I skal højne jeres kvinder, så de vil føle sig som dronninger, og mænd vil føle sig som konger, for at de kan ære hinanden og se hinandens kongelige værdighed. Sørg for, at ethvert hjem, ligegyldigt hvor lille, bliver som et hof, hver søn som en ridder, hvert barn som en page. Sørg for, at alle behandler alle med ridderlighed, at alle ærer hinandens kongelige byrd og deres kongelige fødsel, for der er kongeligt blod i ethvert menneske, alle er børn af Kongen."

Geoffrey Hodson: *The Brotherhood of Angels and of Men*

INTRODUKTION

af C.V. Pink

Sokrates lærte menneskeheden, at *"begyndelsen er den vigtigste del af ethvert arbejde, specielt i forbindelse med alt det, der er ungt og sart"*. Nu om dage er der mange læger, der pointerer, at hvis menneskenes sundhed skal forbedres, er de første atten måneder (ni før fødslen, ni efter fødslen) de vigtigste.

Mere og mere erkendes det, at grundlagene for fysisk, følelsesmæssig og mental sundhed lægges før fødslen. Denne artikel kan kaste et interessant lys over disse påstande.

Studier af den art, som denne artikel er udtryk for, hjælper til en bedre forståelse af fødselens mirakel og til at skabe den respekt for moderskabet, der kendetegner et virkeligt civiliseret samfund. Dette kan især være stimulerende for mennesker, der er aktivt engageret i et arbejde med mødre og småbørn.

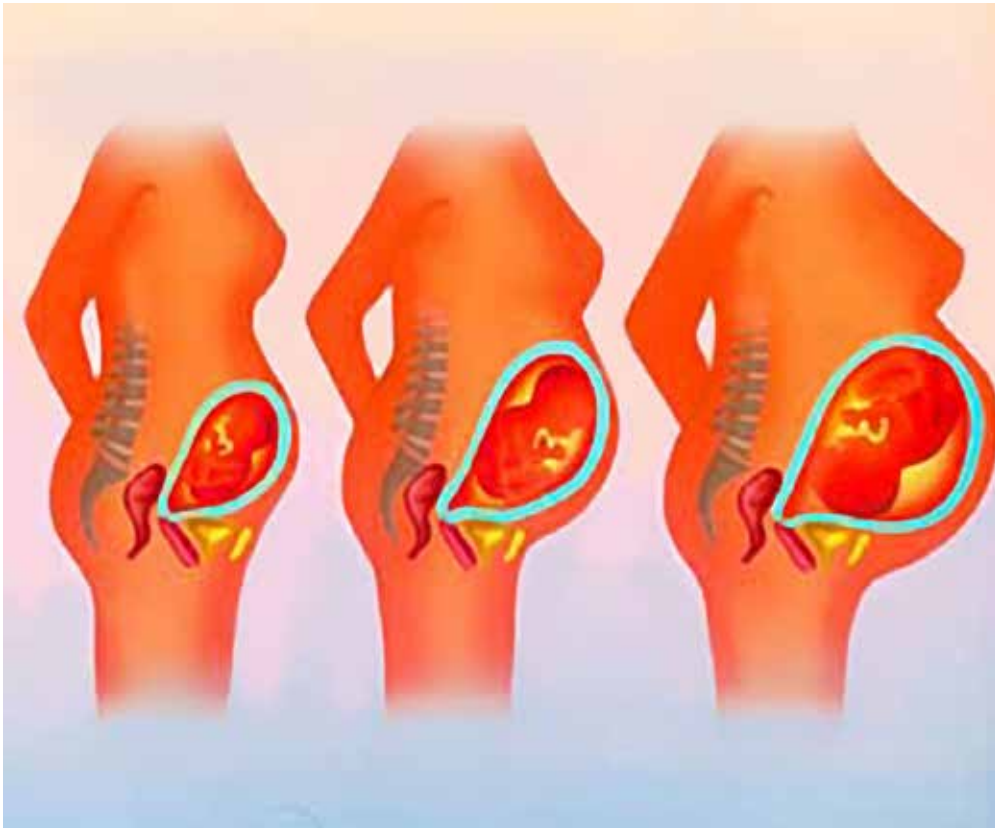
Det skal bemærkes, at denne artikel er baseret på observationer foretaget under tekniske vanskeligheder, så mindre detaljer kan være fejlvurderet, men det forringer på ingen måde observationernes værdi.

Når en clairvoyant indtager sin plads ved siden af naturvidenskabelige forskere, sådan som Geoffrey Hodson gør, skal man huske, at det ikke er ret længe siden, at clairvoyance blev anset for at være magi.

Det er sandsynligt, at fremskridt inden for lægekunsten vil bevæge sig ad veje, der tager samme hensyn til det indre liv som til det fysiske legeme. Går udviklingen den vej, vil clairvoyante personer i nær fremtid kunne forsyne lægerne med viden om naturens processer i det indre og derved hjælpe dem til bedre at forstå og samarbejde med dem.

FORFATTERENS FORORD

Denne beskrivelse af clairvoyante undersøgelser er udgivet i håbet om at øge den generelle viden om forælderrollen ved at studere den ud fra et esoterisk synspunkt.

En af de mange ændringer, der sker i den nuværende overgangsperiode fra den gamle civilisation til den nye tidsalder, er, at der vil blive født en ny mennesketype. Åndsvidenskaben oplyser, at det er mænd og kvinder af denne nye type, der vil blive pionerer og opbyggere af en ny civilisation. Evolutionsprocessen vil komme til at foregå inden for to områder – på den ene side ved at udvikle liv og bevidsthed og på den anden side ved at graduere den udvikling, der fører til fuldkommengørelse af stof og form. Det ideelle vil være, at disse to processer supplerer hinanden, sådan at den bevidsthed, der er under udvikling, kan finde egnet stof til opbygning af de legemer, den ønsker at inkarnere i. Bliver dette synspunkt accepteret og integreret i menneskenes liv, så vil det på én gang stå klart, hvilken stor betydning det vil have, at legemerne til den nye tidsalders børn bliver opbygget af det fineste materiale, og at de bør undfanges, fødes og plejes under de bedst tænkelige forhold.

Pligten og ansvaret hos alle, der påtager sig forælderrollen, har derfor særdeles stor betydning. Rene, sensitive og sunde legemer er nødvendige for de fremskredne sjæle, som skal vejlede og føre menneskeheden fremad under opbygningen af en ny civilisation. Disse legemer kan kun skabes af forældre, der erkender deres ansvar over for menneskeheden. Forældre til den nye tidsalders børn bør være inspireret af de højeste åndelige idealer og erkende, at menneskets evne til at skabe er en guddommelig egenskab.

Dette forsøgsvisse clairvoyante studie af opbygningen og udviklingen af menneskets mentale, følelsesmæssige og fysiske legemer under fostertilstanden har vist, hvilken stor betydning forældrenes mentale og åndelige indstilling har på denne periode.

Ægteskabet og forælderrollen er i sandhed sakramental i sin natur, og moderskabet er helligt og bør æres. Børn bør fødes som et resultat af en kønsakt, der er inspireret af uselvisk kærlighed og af de højest tænkelige idealer, for kun på den måde kan løftet om en bedre menneskehed blive indfriet i den nærmeste fremtid og den nye menneskeheds børn blive født.

MENNESKET

For klart at kunne forstå denne opfattelse om inkarnationens formål og processer er det nødvendigt at give en kort fremstilling af, hvad oldtidens visdom har at sige om dette emne. Vi lever i en tid, hvor det i Vesten er blevet en vane, at man kun betragter mennesket som en fysisk krop. Sjælen opfattes som noget i retning af en ballon, der svæver usynligt over hovedet. De mennesker, der forestiller sig, at de *har* en sjæl, mener, at mennesket er et legeme, som *har* en sjæl. I åndsvidenskaben vendes denne forestilling om og siger, at mennesket *er* en sjæl, der har et legeme. Det giver Paulus udtryk for på denne måde: *"Når der findes et fysisk legeme, findes der også et åndeligt legeme"*. (Kor. I. 15. 44). Åndsvidenskabens definition på mennesket er: *"Mennesket er det væsen, i hvem den højeste ånd og det laveste stof forenes af intellektet, uanset hvor i Universet dette væsen befinder sig"*. Den evige visdom, som nutidens åndsvidenskab står for, oplyser, at menneskets sande selv ligger dybt skjult bag slør efter slør af stof, der har varierende tæthedsgrad.

Fødselsprocessen er uhyre indviklet, for udover at mennesket inkarnerer i det fysisk-æteriske legeme, så inkarnerer det desuden i andre indre legemer. Det legeme, der giver udtryk for følelserne, kaldes astrallegemet, og det legeme, der giver udtryk for tankerne, kaldes mentallegemet. Det indre menneske – den virkelige sjæl – har hjemme i en endnu højere og mere sublim verden i et legeme, der kaldes årsagslegemet eller kausallegemet. Menneskets sande sjæl hører derfor hjemme i de overmentale verdener, og på disse niveauer manifesteres de guddommelige egenskaber, vilje, visdom og intelligens mere frit, end det er tilfældet i de lavere verdener, hvor stoffets tæthed skjuler dem for opfattelsen. Hensigten med menneskets udvikling – ligesom Universets – er, at disse tre egenskaber skal stråle med stadig større glans og kraft. Evolutionsmetoden er en serie af fødsler og død i den mentale, astrale og fysiske verden.

Mennesket er identisk med den fortabte søn i lignelsen. (Luk.15.11-32). På samme måde, som den fortabte søn udvikler sig, således udvikler mennesket sig også ved at gå fra sit åndelige hjem og ned i den stoflige verdens dybder og iføre sig legeme efter legeme, indtil det tætteste er nået. *"Og han ønskede at spise sig mæt i de bønner, som svinene åd"*. (Luk. 15.16). Til sidst efter mange hundrede inkarnationer begynder mennesket at lære lektien om, at de fysiske nydelser er illusoriske og forgængelige, og derved fødes en længsel efter at opnå en mere permanent og vedvarende glæde og fred. Da siger mennesket: *"Jeg vil bryde op og gå til min Fader og sige til Ham: Far, jeg har syndet mod Himlen og mod dig. Jeg fortjener ikke længere at kaldes din søn"*. (Luk.15.18). Mennesket lærer, at "paradiset" kun kan "genvindes", når det selv har frigjort sig fra begærets lænker, som binder det til den fysiske verden. Én efter én må lænkerne kastes, mennesket skal lære at

styre kødets svagheder, at besejre og rense ethvert begær, at kontrollere enhver tanke og gøre den fuldkommen.

Det sande menneskes lys – den udødelige sjæl – begynder nu at skinne gennem legemeerne. Den kraft, fred og lyksalighed, som er karakteristisk for menneskets sande hjem i de højere verdener, begynder nu at blive erkendt og erfaret i de lavere verdener. Mennesket begynder i virkeligheden at betræde "vejen tilbage", som fører til fuldkommen frigørelse fra enhver jordisk sorg, fra enhver fysisk begrænsning og frem til evig lykke og fred. Til sidst vil mennesket blive budt velkommen ved rejsens afslutning, for opgaven er fuldført og alle lektier er lært. Mennesket står ved sin Faders side "*fuldkommen som Faderen i Himlen er fuldkommen*".

EN TEORI OM DEN SKABENDE FUNKTION

Den seksuelle forplantningsmetode har gennem tiderne vist sig at være en væsentlig årsag til menneskehedens lidelser. Det er tilgiveligt, når de studerende spørger, om de gavnlige resultater ved at benytte den er så tilstrækkeligt værdifulde, at de kan opveje de onder, den har givet anledning til. Et dybere studie af emnet set fra et esoterisk synspunkt viser trods alt, at det er ikke selve metoden, der skaber de mange onder i forbindelse med den skabende funktion, men snarere det egentlige misbrug, der er kilden til så mange menneskelige lidelser og sygdomme.

I nutiden er lidelserne så fremtrædende, at det ser ud til at være af største vigtighed, at hele holdningen til det seksuelle område ændres dramatisk. Der bør gøres en alvorlig indsats for at ændre den misforståede og umoralske opfattelse, der er blevet forbundet med menneskets skabende funktion.

Evnen til at skabe er en af de mest guddommelige egenskaber, mennesket er i besiddelse af. Når en kvinde og en mand beslutter sig til at få et barn, er det en nøjagtig mikrokosmisk kopi af det store makrokosmiske skabelsesdrama. Sammensmeltningen af de mandlige og kvindelige organer er en fysisk genspejling af Logos' første og tredje aspekt, hvorved det andet aspekt skabes. Det er en sakramental opførelse af det store drama ved Universets skabelse. Når den udføres med et rent motiv og i gensidig kærlighed, så forenes de to sider af Gud, der repræsenteres af manden og kvinden.

Ideelt set skulle denne sammensmeltning ske på alle naturens planer, som menneskene kan erfare. Efterhånden som det enkelte menneskes udvikling går fremad, bør det niveau, som samlejet foregår på, gradvis løftes opad og højnes. Det primitive menneske oplever det stort set kun fysisk og emotionelt. For det højere udviklede menneske er mentalverdenen inkluderet, og et vist mål af mental forening kan opnås. Det fremskredne menneske, der er ved at udvikle en intuitiv bevidsthed, bør stræbe efter desuden at opnå en forening på det åndelige plan ligesom på alle niveauerne under. Når den ideale forening er opnået, bliver de to typer af menneskelige principper gensidigt samstemt, så de vibrerer synkront og smelter sammen til ét.

Når to modsat polariserede organismer forenes, sker der en nedstrømning af kraft. Målet for og kvaliteten i denne kraft afhænger af det bevidsthedsniveau, som foreningen finder sted på. Nedstrømningen af kraft skaber en bevidsthedsudvidelse, der erkendelsesmæssigt svarer til den art og det motiv, foreningen har haft som grundlag – om den var mere åndelig end fysisk. For at opnå den størst mulige fordel af denne kendsgerning, må bevidstheden dirigeres væk fra det fysiske plan og rettes mod det åndelige. Den højeste form for kraft vil da blive frigjort, den højest mulige bevidsthedsudvidelse vil blive opnået, og de bedste betingelser vil være til stede til opbygning af legemerne til den sjæl, der er ved at komme i inkarnation. Det kan ikke nægtes, at på det nuværende stadie af den menneskelige viden og udvikling er den seksuelle forplantningsmetode årsag til store vanskeligheder for hele menneskeheden. Accepterer man derimod den tanke, at mental og åndelig sammensmeltning sker i det fysiske samleje, så kan man se, at den må være skabt med det formål at hjælpe menneskeheden til at opnå en bevidsthedsudvidelse og en erkendelse af enhed gennem erfaringer ved stadigt at gentage seksualakten.

Misbrug af seksualiteten har været og er stadig uundgåelig, hvilket må have været forudset. Til trods for den omfattende elendighed dette misbrug har skabt, har metoden spillet en stor rolle i menneskeheden udvikling og vil uden tvivl spille en endnu større rolle, når metodens højere muligheder erkendes.

Clairvoyante undersøgelser giver formodning om, at det samme princip, som en perfekt synkronisering af et modsat polariseret par kan frigive af energi fra de højere planer, fungerer overalt i naturen. Livet bag den vegetabiliske form modtager for eksempel en særlig gennemstrømning af planetare livskræfter, der strømmer ned, hver gang befrugtning finder sted. Det stimulerer dens udvikling, når det sker. De nuværende højt udviklede og sensitive blomster er allerede i større målestok begyndt at reagere på den stimulerende virkning, som denne nedstrømmende kraft har. I fremtidige rodracer samt i senere udviklingsrunder vil denne reaktion i planteriget ligesom i de andre naturrigger ifølge deres natur få tendens til at blive større og mere selvbevidst.

Accepteres denne seksualteori, så påtager mennesket sig en alvorlig og ansvarsfuld relation til brugen og misbrugen af de skabende kræfter. Af alle naturrigernes væsener er det kun mennesket, der er selvbevidst og selvstyrende i forbindelse med udførelsen af seksualakten. Misbrug af de kræfter, der anvendes i seksualakten på grund af uvidenhed om deres bagved liggende åndelige betydning, skaber resultater, der er alvorlige både for det enkelte menneske og for menneskeheden. Sundheden bliver skadet både fysisk, mentalt og moralsk. Forningelse af de åndelige, mentale og fysiske egenskaber er resultatet. De menneskelige evners fine skarphed sløves. Den årvågenhed, nøjagtighed, skarpsynethed og dygtighed, der skulle kendetegne den gud i svøb, som mennesket i virkeligheden er, er gradvis blevet fortrængt af middelmådighed og mental lathed. De nye legemer, der skabes af mennesker, som vanemæssigt misbruger de skabende kræfter, kan ikke blive egnede templer for de sjæle, der ønsker at inkarnere. Den psykiske atmosfære, hvor en sådan praktik finder sted, påvirker ikke kun de børn, der vokser op, og som er yderst sensitive over for denne usynlige påvirkning, men også alle andre, som kommer inden for disse urene udstrålingers omkreds.

Disse tilstande forøges i intensitet, fordi bestemte elementaltyper kommer og bader i denne atmosfære, som er særlig behagelig og stimulerende for dem. De forøger omfanget, tætheden og styrken i denne tilstand til også at påvirke tanker, følelser og liv hos andre. Betydningen af dette bliver langt nemmere at forstå, når der senere i denne afhandling skal beskrives de processer, hvor de højere legemer hos børn opbygges. Selvom virkningerne af et ubevidst misbrug af de skabende kræfter er alvorlig, så er konsekvenserne af et bevidst misbrug langt større. Det er derfor af allerstørste betydning for udviklingen af det enkelte menneske, af menneskeheden og af opbygningen af den nye civilisation, at idealet om seksuel renhed accepteres og anvendes af alle, der føler, at menneskehedens udvikling er en hjertesag.

Et samleje, der er udtryk for den reneste kærlighed, kan forfine og opløfte livet og bevidstheden hos mennesker, som har selvkontrol, og som viser deres reneste gensidige hengivenhed. Et samleje, der blot er en tilfredsstillelse af de lavere begær, tjener kun til at nedbryde legeme og sind. Det nedgør idealet om en ren og smuk kvindelighed, der kan nå sit højeste fysiske udtryk i moderskabet.

Enhver kvinde er et repræsentativt udtryk for guddommens feminine aspekt. Ved fødsler spiller moderen en rolle i skabelsens evige drama. Det barn, hun føder, er hendes mikrokosmiske univers. Forælderrollen er derfor i allerhøjeste grad et sakramente og ikke noget profant. Efterhånden som kundskaben vokser, som selvkontrol praktiseres, og som kærlighed vises i oprigtighed, i uselviskhed og i skønhed, vil dette ideal igen komme til at styre mænds og kvinders liv. En smuk menneskehed vil da blive født, og den vil endda overstråle den evige skønhed i de græske statuer. Den kommende menneskeheds viden og kraft sammenlagt med grækernes skønhedsopfattelse danner tilsammen den essentielle treenighed, som vil udvikle en fuldkommen menneskehed og en fuldkommen civilisation.

OPBYGNING AF LEGEMERNE

De oplysninger, der gives i de følgende afsnit, er blevet til ved clairvoyante iagttagelser. Der blev gjort et forsøg på at følge de forskellige legemers dannelse under fosterets udvikling fra fjerde måned.

MENTALLEGEMET VED FJERDE MÅNED

Foster i fjerde måned.

Ved fosterets fjerde måned så det nye mentallegeme næsten helt farveløst ud. Det havde svage konturer og nærmest en oval form. Et svagt farvespil gav en antydning af kulører på overfladen. I fosterets indre kunne man skimte meget svage lysegule, grønne, rosa og blå skygger med violet omkring den øverste del. Skyggerne var så svage, at de snarere var antydninger end egentlige farver – det var skygger, der antyder et nyt mentallegemes særpræg.

Partiklerne, som det mentale legeme blev sammensat af, bevægede sig hurtigt, og man kunne kun ane utydelige kraftcentre på overfladen. I det indre var der en skyggeagtig menneskelig form, hvor centre og de kommende chakraer kunne anes. Chakraerne i hovedet var ret udviklede, især "brahmananda" (et chakra i hovedet, som i yoga-traditionen kaldes "det 9. chakra"), hvor det så ud, som om der uafbrudt strømmede en kraft gennem et hul i toppen af hovedet. Det kommende hals-, hjerte-, solar plexus- og rodchakra kunne også anes. Kun hovedchakraerne viste en form for større aktivitet, men selv de syntes endnu ikke at opfylde deres endelige funktioner som chakraer.

Sjælen arbejdede hele tiden hårdt med sit legeme. Den lod kraft strømme over det og forsynede dets atomer med særlig vibrerende kraft. Når det drejer sig om en mere udviklet sjæl, så findes der i høj grad en bevidst viden forbundet med disse processer. Den udviklede sjæl har en meget klar ide om arten af det legeme, det har brug for, og den viser generelt en meget stærk beslutsomhed for at opnå det.

Det generelle billede af det spæde mentallegeme viste i det aktuelle tilfælde en opaliserende oval boble med et hul i toppen. Gennem dette hul var der en konstant vekselvirkning af kræfter, der lignede en strøm af strålende, farvede lyspartikler. I midten af denne "boble" befandt den skyggeagtige menneskeform sig, og den nedstrømmende kraft passerede ind i toppen af hovedet. Kausallegemet, det legeme hvor den inkarnerede sjæl permanent har hjemme, var meget større end det nye mentallegeme, som det delvis optog i sig selv, sådan at den øverste halvdel af mentallegemet smeltede sammen med den nederste halvdel af kausallegemet. Sjælens påvirkning syntes at strømme ned til den øverste del af det mentale legeme, som beskrevet ovenfor.

Hele fænomenet var omgivet af et blændende og glitrende lys, som tiltog i styrke i kausallegemets midte. Den nedstrømmende kraft holdt mentallegemets atomer i konstant bevægelse, og når den ramte det stof, som mentallegemet var opbygget af, dannede der sig en hvirvel, som nyt stof ustandseligt blev tiltrukket af. Denne hvirvelbevægelse forstyrrede dog ikke den generelle form, der forblev oval, som tidligere beskrevet. Selvom den menneskelige form var synlig inde i ovalen, skal man ikke forestille sig en fordybning, men snarere en fast og gennemskinnelig masse af hurtigt bevægende stof.

Hvert atom i legemet passerede gennem hvirvlen, og den nedstrømmende kraft, der skabte den og blev magnetiseret af den, glødede klarere, for derefter gradvist at miste lidt af gløden, når den strømmede videre til andre dele af mentallegemet. Farverne i nedstrømningen så ud til at variere, og det indikerede, at sjælen bevidst indbyggede bestemte evner og magnetiserede sit mentallegeme med særlige vibrationer.

Der var en konstant vekselvirkning mellem barnets voksende mentallegeme og moderens mentallegeme. Forbindelsen mellem dem virkede på en måde, så der blev skabt stabilitet og sammenhæng i det nye legeme, mens barnets glans og auraens friskhed gav moderens mentallegeme en større klarhed. Det var interessant at sammenligne den relative fasthed og stivhed i det gamle mentallegeme med den i højeste grad elastiske og flydende tilstand i det nye.

Uden for dette område så man adskillige devaer (engle). En deva arbejdede på det mentale niveau og havde kommandoen over opbygningen af de tre legemer (det mentale, det astrale og det fysiske), og en anden af en mere underordnet karakter arbejdede på det følelsesmæssige niveau. Den mentale deva havde tilsyneladende en beskyttende påvirkning ved kun at tillade, at en bestemt vibrationshastighed nåede frem til det nye mentallegeme fra den ydre verden. Devaen arbejdede, som om den havde en fuldstændig viden om de påvirkninger, der var til stede fra tidligere

Deva

inkarnationer, og som modificerede væksten og formningen af de nye legemer – både det mentale, det astrale og det fysiske.

Nogle af den inkarnerende sjæls personligheder fra tidligere inkarnationer var synlige i devaens aura. En af dem så ud til at have været mand i England i den elizabethanske periode, og det så ud til, at det nye liv ville blive en fortsættelse af arbejdet og udviklingen fra den inkarnation. Grupperet rundt om dette billede af et tidligere fysisk legeme var der fra samme periode utallige andre former af mænd og kvinder, som sandsynligvis repræsenterede de mennesker, som sjælen havde karmiske bånd til. Nogle af dem smilede, nogle truede og andre virkede uinteresserede. Deres holdning og udtryk viste sandsynligvis de karmiske relationer, der var mellem dem og den sjæl, der var på vej ned i inkarnation, og som nu blev studeret. På niveau med kausallegemet var der en anden stor deva, der havde assisteret i den tidligere inkarnation, og derfor kendte sjælens tidligere liv og karma. Den videregav de dele af karmaen, der skulle udlignes i det kommende liv, til devaen på det lavere mentale niveau.

Med disse forudsigelser og vejledninger fortsatte udviklingen af mentallegemet. De underordnede devaer kunne bedst sammenlignes med personer, der sørger for at holde et stort lejrball ved lige ved løbende at forsyne det med frisk materiale. Dette nye stof indgik i den cirkulation, der var i mentallegemet, som tidligere beskrevet, og idet det efterhånden passerede gennem hvirvlen, blev det specialiseret af sjælen. På dette tidlige stadie af inkarnationsprocessen ser det ikke ud til, at sjælen fuldt ud har taget det mentale legeme i besiddelse, selvom den allerede er meget aktivt beskæftiget med at konstruere det. Den skyggeagtige form i dets indre var til en vis grad udtryk for et legeme og for dets bevidsthed, og det var så småt begyndt at bruge det som et sådant.

ASTRALLEGEMET VED FJERDE MÅNED

Arbejdet på astralplanet for devaen, som havde ledelsen, bestod hovedsageligt i at skabe det bedst mulige legeme under de karmiske og miljøbestemte betingelser. Informationer om den karmiske situation blev videregivet til denne deva fra devaen på mentalplanet, for så vidt det havde relation til astrallegemet. Et vist spillerum var tilladt, og devaen tog hensyn til enhver gunstig prænatal omstændighed og enhver godgørende påvirkning af inkarnationsprocessen for på denne måde at formilde virkningerne fra tidligere liv og at forbedre astrallegemet. Denne deva deltager sandsynligvis ikke selv i opbygningen. Det var, som vi senere skal se, overladt til de lavere naturånder.

Devaen vogtede over det voksende astrallegeme med en decideret moderlig holdning og beskyttede det – så vidt det var muligt – mod alle negative påvirkninger. Den lod sin egen magnetisme frit påvirke den voksende form og delte i stor udstrækning sin egen levende livskraft med den. For eksempel indesluttede den af og til det lille astrallegeme i sit indre ved at lukke sin aura omkring det og bøje sit hoved ind over det som for at holde det fuldstændig beskyttet til alle sider.

Denne deva varetog sit arbejde med en videnskabelig indstilling, og selvom den følte stor glæde ved det og følte ømhed for barnet, var dens mentale holdning et udtryk for en velovervejede anvendelse af forskellige kræfter for at skabe et klart resultat. Når omgivelserne skabte særlige åndelige energier som f.eks., når moderen deltog i en eller anden form for åndeligt arbejde, så absorberede den så meget af energien, som det var muligt. Derefter omsluttede den det voksende astrallegeme på ovennævnte måde, sådan at energierne påvirkede det, og den magnetiserede det, så alle uønskede karmiske tendenser blev modvirket. Derved skabte den en tilstand, hvor det blev lettere at respondere på de højere vibrationer og mindre på de lavere.

I et tilfælde havde begge forældre gennem flere år praktiseret daglige meditationer. Dette viste sig at være af uvurderlig værdi, og devaen udnyttede denne mulighed. I de tæt befolkede dele af storbyerne bestod devaens opgave mest i at beskytte fosteret og dets astrallegeme mod uønskede påvirkninger. På steder, hvor den psykiske atmosfære er meget skadelig, tilkalder devaen en eller flere af sine samarbejdspartnere til at assistere i dette arbejde.

Den er i stand til indirekte at påvirke det æteriske og faste fysiske legeme. Derfor vil den inden for sjælens karmiske grænser være i stand til at reducere

virkningerne, hvis moderen skulle komme ud for et uheld eller for uønskede påvirkninger fra omgivelserne. Hvis moderen for eksempel bliver udsat for et chok, vil devaen til dels kunne isolere fosteret fra moderen ved hjælp af den tidligere omtalte fremgangsmåde og derved formindske virkningerne. Devaens hovedopgave er dog at lade sin egen pulserende livskraft påvirke de legemer, som den har med at gøre.

Barnets astrallegeme ser ud til at være indesluttet i moderens astrallegeme, og i det tilfælde, som disse beskrivelser stammer fra, indtog det i femte måned en stilling, der svarer til området mellem den øverste tredjedel af låret og den nederste del af ribbenene. Det så ud til at ligge med en skrå legemsakse i en vinkel på 45 grader i forhold til moderens legeme. Den øverste pol var i den venstre side. Det så ud som en lille oval omkring 30 centimeter i længden, farven var næsten hvid og havde en særlig udstråling. Inden i kunne man svagt se en miniatureform af et menneske, som på dette stadie kun delvis havde faste konturer.

Man kunne se, hvor sjælens liv strømmede ind i det astrale legeme gennem toppen og ned til hovedcentret. Det var endnu ikke steget længere ned end til et punkt, der svarer til midten af hovedet, hvor det udvidede sig til en kugle. Derfra gik der noget ned, der lignede en rodtråd, som i den femte måned var nået til halsen, hvor den så ud til at åbne sig, ikke til en kugle, men til en trefoldig forgrening. Denne forgreningsproces lyste gyldent, og efterhånden som den strakte sig længere ud i legemet, dannede der sig et netværk, som gradvist spredte sig og blev flettet sammen, mens opbygningen af legemet skred fremad.

Astrallegemet havde en rumlig relation til det faste fysiske og det æteriske legeme, som det gennemtrængte og omsluttede. Det astrale og æteriske permanente atom befandt sig i denne periode inde i den første udvidelse af sjælens nedstrømmende livsstrøm, det vil sige hovedcentret ved et punkt, der også var center for fosterets fysiske hoved. Det så ud som om moderens aura havde svært ved at trænge ind i barnets aura. Selvom der fandt en vis sammensmeltning sted, flød moderens astrallegeme rundt på ydersiden af barnets og øgedes tydeligt i størrelse på grund af den stadigt voksende form inde i.

NATURÅNDERS ARBEJDE

IAGTTAGET VED FJERDE MÅNED

Fosteret havde andel i moderens fysiske prana, som på dette tidspunkt generelt strømmede gennem det uden klart afgrænsede baner. Den største mængde kom fra moderens solar plexus til et tilsvarende punkt i fosteret, hvorfra det frit strømmede ud i hele formen. Der var dog en mindre koncentration af prana i fosterets hoved, men miltchakraet var ikke aktivt på dette tidspunkt. Fosterets tilstedeværelse i moderen stillede naturligvis store krav til hendes vitalitet. Hun var dog i stand til at absorbere og assimilere en proportionelt større mængde prana.

De æteriske naturånder leverede også en del vitalitet, hver gang de aflejrede det æteriske stof i den stadig større form. (Detaillerede beskrivelser af denne proces findes i Geoffrey Hodsons bøger: *The Kingdom of Faerie – Fairies at Work and at Play* og *The Kingdom of the Gods*). Det absorberede de i den periode, hvor de samlede materiale. Processen fik deres små legemer til at stråle og udvide sig, og fosterets æterlegeme havde en tilsvarende udstråling også i det område, hvor partiklerne og vitaliteten var ført til.

De opbyggende naturånder var synlige inde i livmoderen på astralplanet, hvor de tilsyneladende arbejdede. Nogle gange lignede de små glimt af strålende lys og nogle gange farvede punkter, der bevægede sig hurtigt omkring og viste stor aktivitet. Lysglimtene havde hvert et mere lysende center på måske en sjettedel af 2,50 centimeter i diameter omgivet af en aura af strålende farve ca. tre gange centrets størrelse.

De opbyggende naturånder absorberede også stof ude fra, som de omdannede og førte ind i fosteret. Denne absorbering foregik i det frie rum i og omkring livmoderen, der "opfangede" og absorberede det indkommende stof og førte det til fosteret i en cirkulerende kraft. Det gennemgik derefter en omdannelsesproces, der minder om fordøjelsesprocessen. Når denne proces var overstået, vendte naturånderne tilbage til fosteret, sank ind i det og aflejrede derefter det nye materiale. Der var i hundredvis af disse små væsener i arbejde – alle af samme udseende og alle benyttede den samme metode. Alt det indkommende stof passerede dog ikke gennem dem. Noget af det blev anvendt direkte som tidligere beskrevet, medens andet stof blev oplagret i livmoderen og blev der, indtil naturånderne senere omdannede det og byggede det ind i fosteret.

Man kunne høre en tydelig musikalsk tone i nærheden af livmoderen på det astrale og æteriske plan. Den lød som en behagelig summen omtrent som den, man hører ved en bikube. Lyden kom primært fra det permanente atom, og fordi fosterets æterlegeme og naturånderne, der arbejdede med den, vibrerede på samme måde, var livmoderen fyldt med denne æteriske lyd.

Denne vibration havde en både formdannende og beskyttende påvirkning. Den påvirkede konstant det spirende legemes form og opretholdt samtidigt inden for sin indflydelsessfære en tilstand, som kun harmoniske vibrationer og "afstemt" materiale kunne trænge ind i.

DET ÆTERISKE OG DET FYSISKE LEGEME I FEMTE MÅNED

Da fosteret var nået til femte måned, foregik der en synlig udvikling i alle de processer, som er beskrevet i de foregående afsnit. Sjælens bevidsthed var begyndt at berøre astralplanet og at påvirke opbygningen af astrallegemet direkte. Konstruktionen og væksten af mentallegemet var nu så fremskredet, at sjælen kunne trække sin opmærksomhed væk fra det. Kommunikationslinjen mellem sjælen og fosteret var gradvist blevet udvidet. Ved fjerde måned var denne forbindelse, som man kunne se som en sølvblå lysbane, blevet ca. 3,80 centimeter. Denne lysbanes nedstrømning fra de højere verdener trængte ind i moderens legeme i venstre side og lidt bagtil til et punkt i rygsøjlen mellem brystkassen og lænden. Lysbanen berørte den øverste ydre rand af miltchakraet og passerede herfra ind i hovedet på fosteret.

Det fysiske legemes form bestemmes af æterlegemet, som naturånderne opbygger det i. Denne skabelon er delvis blevet til ved den formdannende kraft fra de "lydvibrationer", der udgik fra sædcellen og det permanente atom og delvis fra Kar-

mas Herrers, der modellerede det i henhold til den individuelle karma. Kraften er udstyret med en form for selvstændigt elementalliv og stimulerer den individuelle fysiske karma i menneskelig form. Den er passiv på den måde, at den ikke er i stand til at tage initiativ til handling, men den påvirker fosterets vækst på en positiv måde.

En af æterlegemets funktioner er muligvis at sikre en farbar passage ved at repetere nogle af de tidligere evolutionære trin frem til det nuværende menneskelegeme. Skabelonen selv ser ikke ud til at gennemløbe disse trin, selvom den gradvist antager et fuldt udviklet barns udseende. Men den har dog en hæmmende funktion, idet den er i stand til at forhindre visse tilstande hos moderen i at påvirke fosteret. F.eks. hvis moderen får et chok, vil det virke som et stød for fosteret. Den slags hændelser, der ligger i sjælens karma, skal nødvendigvis passere gennem æterlegemet, men de kan omformes ved denne passage.

I det aktuelle tilfælde var skabelonen placeret inde i livmoderen og lignede omridset af en baby formet i hvidt lys. Den var opbygget af æterisk stof, som på overfladen var fortættet til en slags dække eller "hud". Det generelle billede kunne beskrives som en glimtende hvid baby badet i måneskin med varierende lysstyrke. Konturerne var svagt synlige, men ikke klart afgrænsede. Opbygningen af det fysiske legeme kunne iagttages inde i livmoderen. Mange kraftstrømme løb sammen i livmoderen, og de opbyggende naturånder var intenst aktive på det fysiske, æteriske og astrale plan. Det virkede, som om fosteret var en magnet, der ustandseligt tiltrak stofpartikler. Disse partikler kunne den clairvoyante følge i deres baner, indtil de nåede de punkter, hvor de samledes og indtog deres plads i fosteret. Strømme af kraft sat i gang af de udsendte "lydvibrationer", som der tidligere er refereret til, havde en tiltrækkende virkning på dette stof og førte det videre til forskellige legemsdele, der havde samme vibrationshastighed.

Sjælen påvirkede også dette stof via den lysstråle, der tidligere er omtalt. Sjælskraft strømmede ustandseligt ned ad strålen og forplantede sin vibration til partiklerne. Dette stof blev fra alle sider trukket ind mod moderens legeme og indfanget af de energistrømme, der omgav fosteret, og blev af dem ført til bestemte steder i det voksende foster. En af strømmene fæstnede sig til den observerendes æterlegeme med det resultat, at noget af det æteriske stof i legemet, der svarede til denne energistrøms vibrationshastighed, blev trukket ind i fosterets legeme.

Den sidste del af strålen, der kom fra sjælen, dannede inde i fosteret et astro-æterisk "hjerter" ved et punkt, der nogenlunde svarede til solar plexus. En del af legemets vitale kraft var på samme måde koncentreret omkring dette center, hvorfra den blev fordelt for at stimulere den fysiske cellevækst, vitalisere legemet og forøge den oprindelige kraft, der tiltrak æterisk stof til livmoderen.

I befrugtningsøjeblikket kommer der et lysglimt ned fra sjælens højeste åndelige niveau. Det rammer sædcellen og giver den dens skabende impuls og energi og skaber derved kraft til den omtalte proces. Den tiltrækkende kraft frigives og begynder at arbejde i det øjeblik, hvor et nyt menneske dannes ved sammensmeltningen af sædcellens positive kraft og æggets negative kraft. Kombinationen af disse to kræfter forårsager – under særlige forhold f.eks. med biologisk energi eller drivkraft bag sig – en udstrømning af kraft fra astralplanet. I samme øjeblik det sker, når en sjæl vil inkarnere, tiltrækkes det fysiske permanente atom, der er et lager af fysiske erfaringer, til det befrugtede æg. Fra det øjeblik begynder de tiltrækkende kræfter at virke. De hører til lydens vibratoriske orden og derved "påkaldes" naturånder af forskellige grader såvel som af forskellig vibrationstype.

De skaber også en æterisk isolering, hvori det opbyggende arbejde kan foregå, som tidligere beskrevet. Når de rammer det omgivende stof, overfører de deres egen vibrationshastighed til det, og derved forberedes det til omdannelse af naturånderne. Udstrømningen af kraft fra astralplanet til det æteriske plan forøges i takt med fosterets vækst, sådan at de tiltrækkende kræfters indflydelsessfære udstrækkes til hele livmoderen. Efterhånden som væksten fortsætter, og specielle organer opbygges, føjes der nye vibrationshastigheder til de eksisterende, og en ny type naturånder og stof tiltrækkes.

SJETTE MÅNED

Da den syvende måned nærmede sig, kunne man se en bemærkelsesværdig aktivitetsforøgelse på alle planer. Alle de tidligere processer blev speedet op, og sjælen sendte endnu mere energi ned til legemerne. Sjælsbevidsthedens fokusering havde bevæget sig gennem det mentale legeme og ned i det astrale, som det kort efter forlod for at blive forankret i det æteriske. På dette tidspunkt var astrallegemet i uudstrakt grad i stand til at tjene sjælen som legeme til modtagelse af indtryk fra astralplanet. Vibrationshastigheden og bevidsthedens bevægelse gennem de klart afgrænsede organiske funktioner og chakraerne begyndte at blive klart synlige.

Sjælen selv blev mere levende og modtagelig for ydre indtryk på dets eget plan. Det blev meget lettere at få kontakt til det og at opnå en vis grad af respons. De positive fremskridt i opbygningen og væksten af de nye legemer så ud til at gøre sjælen friere til at kontakte livet på de kausale underplaner.

Den sjæl, hvis inkarnation blev overvåget her, havde et bestemt særpræg, en smuk karakter og viljestyrke. Den menneskelige form, idealiseret til højeste grad, kunne skelnes på det kausale niveau. Ansigtet og øjnene lyste og strålede af kærlighed og venlighed og kraft. Den kausale form, sådan som iagttageren registrerede den i sin fysiske hjerne, var ikke så meget en fuld menneskelig form, som det var et smukt ansigt og øjne – et udtryk for "Gud i det indre".

Den tættere kontakt med sjælen, som det var muligt at se på dette trin, gjorde det muligt i nogen grad at iagttage de tilstande, der fulgte med den nye inkarnation. Hovedindtrykket var som at se en, der vågner fra en lang og forfriskende søvn og føler sig fuldstændig udhvilet og stråler af friskhed, vitalitet og energi.

Sjælen, der var vågnet på denne måde, havde udstrakt sig til sin fulde størrelse, og stod ivrigt på tærsklen til sin nye inkarnationscyklus – hele atmosfæren var som en smuk forårmorgen med solopgang. Store håb var knyttet til denne fødsel. Planer var modnet i den himmelske hviles lange stilhed. Bevidstheden arbejdede ihærdigt med store planer og egnede metoder til selvudfoldelse – ligesom en kunstner, inden der tages fat på et nyt billede, som skal give udtryk for kunstmalerens kunstneriske stræben.

Mangfoldigheden af bevidsthedens evner på det kausale niveau trådte ofte tydeligt frem i forbindelse med iagttagelserne.

Kontakten til den, påvirkede på ingen måde den koncentration af kraft, der var rettet mod opbygningen af de nye legemer. Den lysstråle, der tidligere er henvist til, som forbandt sjælen med fosteret, udgik fra et punkt inde i kausallegemet, der svarede til solar plexus i den menneskelige form. Herfra passerede den ind i mentallegemet øverst oppe og til sidst ind i det fysiske foster som en tragtformet lysstråle.

Da der var gået seks og en halv måned, var denne stråle omkring 15 centimeter på det mentale og astrale plan og 10 centimeter på det æteriske og fysiske plan. Sjælens liv og kraft strømmede i glimt op og ned ad denne stråle, som udover dens funktion som kommunikationslinje mellem sjælen og det fysiske legeme også skulle holde personlighedens fire legemer i et perfekt forhold til hinanden. Hjernebevidsthedens begrænsninger afholdt iagttageren fra at fortolke de fire legemers nøjagtige relationer til hinanden og de forløb, som strålen havde. Legemerne kan bedst illustreres som et diagram, der viser lysstrålen som en snor med perler, der fulgte efter hinanden og gik ind øverst oppe og ud nederst i hvert legeme og derefter ned i det næste, indtil det fysiske legeme var nået. Denne beskrivelse kan være skematisk korrekt, men ikke helt korrekt i virkeligheden, for selvom det virkede, som om legemerne indtog positioner over hinanden, så finder der også en vis overlappning sted af det højere legeme på det lavere, som om den øverste halvdel af et legeme optager plads i den nederste halvdel af det, der befinder sig ovenfor. Måske er det ikke en

nøjagtig tredimensional beskrivelse af de faktiske forhold, men det er det nærmeste, det er muligt at komme det i hjernebevidstheden. Da dette fænomen blev iagttaget med de højere planers syn og bevidsthed, gav det indtryk af, at opfattelsen af det var fuldt dækkende.

Gennemstrømningen af lysstrålen i mentallegemet, der nu var næsten fuldt udviklet, opretholdt magnetiseringsprocessen inde i det. Hele mentallegemet var meget større og mere lysende, end tilfældet var for en måned siden. Det var på nuværende tidspunkt omkring 1,25 meter langt.

Utallige stærkt farvede småpartikler skabte et glitrende farvespil på overfladen. Udseendet af mentallegemets overflade lignede meget de virkninger, der opstår i en prisme, når snekrystaller bliver udsat for stærkt sollys. Det var afgjort tættere i konstruktionen, end det var for en måned siden. De farvede partikler var mere jævnt fordelt, og legemet virkede mere homogent.

Den menneskelige form var mere afgrænset, og det mentale menneske begyndte at vise en tydelig grad af selvbevidsthed. Den samme harmoniske atmosfære af friskhed og oprindelig renhed, som var tilfældet på kausalplanet, var også et udpræget træk på mentalplanet.

Omkring den syvende måned var sjælens aktivitet koncentreret omkring astrallegemet. Metoden – den benyttede – var den samme som den, der er beskrevet i forbindelse med mentallegemet, selvom stoffet her var langt mindre modtageligt. Der var en rund åbning i toppen af astrallegemet. Kanten af åbningen var klart formet som en krone af blomster med en antydning af kronblade, og at den lå fladt omkring astrallegemet og fulgte dets ovale form kunne tydeligt ses.

Lysstrålen strømmede ned gennem den runde åbning, der skulle vise sig at være det begyndende brahmananda chakra. Set fra oven lignede det en stor morgenfrue. Lysstrålen passerede gennem "blomstens" centrale hjerte, der var omkring 5 centimeter i diameter, mens størrelsen på hele blomsten var mindst 15 centimeter. Kronbladene krummede nedefter og indefter mod midten og passerede i form af en forlænget stilk gennem toppen af hovedet på astrallegemet og ind til dets center, hvor der var et punkt med en stråleglans, der glitrede med et gyldent lys. Fra dette punkt strømmede den nedstrømmende kraft ud i fire korsformede stråler, som fulgte den fysiske hjernes kals fire sammenføjningslinjer. Hovedstrømmen af sjælskraften gled videre ned gennem halscentret, hvorfra en koncentration af kraft strømmede ind til hjertet og ned til solar plexus. Disse tre kraftcentre var synlige i fosteret.

På dette trin beskæftigede sjælen sig stadig med astrallegemet oppe fra, mere end inde fra. Der var ingen eller kun ringe selvbevidsthed til stede. Astrallegemet optog på dette stadie rummet mellem moderens skulder og knæ og var næsten opretstående med en svag hældning fra den venstre skulder til det højre knæ.

Moderens aura var stadig udvidet, så den kunne rumme barnets aura. Forskellen og adskillelsen mellem de to auraer var stadig iøjnefaldende.

Det "astrale" barn befandt sig i en drømmelignende søvn. De forskellige bevidsthedsændringer kunne man se som svage farveskift, der gled hen over og gennem astrallegemet. "Barnet" blev af og til vækket fra denne bevidsthedstilstand af impulser fra sjælen, der med en let berøring vækkede det halvt. Den generelle virkning på astrallegemet kan sammenlignes med de langsomme farveændringer på himlen ved solnedgang. Denne virkning blev forøget ved selve astrallegemets nærværelse, som skinnede med en svævende stråleglans, der bedst kan sammenlignes med det farvespil, Solen skaber, når den står lavt i horisonten.

Det fysiske foster skulle tilsyneladende være et støttepunkt eller et anker for sjælen. Den direkte kontakt mellem det fysiske foster og sjælen havde en stabiliserende virkning på de finere legemer, så de blev fastholdt på linje og under sjælens kontrol. Det fysiske foster oplevede de påvirkninger, der kom fra de højere planers kræfter, som gav en konstant impuls til bevægelse.

Den fysiske, æteriske og astrale bevidsthed var en enhed på dette udviklingstrin, sådan at den indre og ydre opmærksomhed, som denne enhed besad, i det store og hele foregik på det astrale plan.

På det fysiske plan var den kraftstrøm, der repræsenterede sjælens bevidsthed koncentreret på og i fosterets hoved, hvorfra den bevægede sig ned langs rygsøjlen som et lysegult eller næsten hvidt lys. Det var interessant at observere forskellen mellem denne proces og den strøm af sjælskraft og livskraft, som bevægede sig fra astrallegemet og ind i hovedet og videre ned gennem hals og hjerte for til sidst at ende i solar plexus. Denne sidstnævnte strøm, som var klart synlig i fosteret, flød med rygsøjlenes hjerne-rygrads-cirkulation, som de begge strømmede ned til. Under dette niveau fulgte de to strømme forskellige retninger.

Man kunne se blodet pulsere i takt med hjerteslaget i det fysiske foster, som tilsyneladende også havde en svag fornemmelse af et varmt og døsig behag. Den egentlige belivning forekommer, når den bevidste sjælsimpuls, efter at have passeret gennem mentallegemet og astrallegemet, berører det fysiske foster første gang. Den fysiske inkarnation ser ud til at begynde på dette tidspunkt, for det er her, sjælen har sin første bevidste kontakt med det nye fysiske legeme.

OTTENDE MÅNED

Den næste observation blev foretaget i ottende måned, hvor en meget større aktivitet og et mere fuldstændigt udtryk for sjælens kraft på alle tre planer kunne iagttages. Sjælen selv rettede en meget større del af sin bevidsthed mod det fysiske plan. På dette tidspunkt havde sjælen etableret en fokusering eller et center for sin bevidsthed inde i den nye personlighed, således at den nu var langt mindre "uden for", end den havde været tidligere. Det havde en mere begrænsende virkning på sjælen, end det er tilfældet, når personligheden når voksenalderen. Med andre ord virkede det, som om sjælen lagde mere af sig selv i sin personlighed en måned før fødslen end på noget andet tidspunkt under hele inkarnationen. Til trods for denne kendsgerning var der dog stor frihed for sjælsbevidstheden og dens handling på kausalplanet.

Lysstrålen var på dette tidspunkt ca. 30 centimeter i bredden, når den forlod kausallegemet, og den kastede glans over den menneskelige form af den indre Gud, der nu iagttog barnets fysiske legeme med stor opmærksomhed.

Sjælens bevidsthed var fast etableret i både mentallegemet og astrallegemet og var trængt igennem de laveste astrale niveauer og ind i det æteriske legeme, hvor den nu frit kunne bruge sine kræfter.

Mentallegemet og astrallegemet så nu ud til at være færdige, og de lignede hinanden. Begge havde en selvlysende, perleagtig hvidhed på overfladen og var omgivet af nedstrømninger og udstrålinger af samme farve. De atomer, de var sammensat af, vibrerede hurtigere og hurtigere, og man kunne se indre bevægelser i dem begge.

Lysstrålen fra sjælen gik ind i den tragtformende fordybning i mentallegemets top og gik ind i mentallegemets hoved ved den foranliggende fontanelle, og derefter udvidede den sig til at omfatte og inkludere hele hovedet. Selve mentallegemet var blevet mere langstrakt i formen og var omkring 1,50 meter langt. Den centrale menneskelige form var vokset til omkring 91 centimeter.

Selvom dette legeme så ud til at være færdigt, havde det ikke nogen viden om de ydre omgivelser, og det kunne heller ikke fungere som et selvstændigt legeme. Som tidligere nævnt befandt bevidsthedens fokusering sig på dette tidspunkt på det astro-æteriske niveau, idet den blot passerede igennem og levendegjorde mentallegemet.

Den astrale deva havde knyttet sig tæt til legemet. På det særlige tidspunkt, hvor observationen fandt sted, viste den sig bag moderen med halvdelen af det nye astrallegeme indesluttet i sin aura, og derfra skød det frem som et mangefarvet æg. Dens bevidsthed var fast koncentreret om sin opgave. Den gav udtryk for den størst mulige forsigtighed over for sit plejebarn, rugede over det og beskyttede det mod ydre påvirkninger. Hele dens holdning var som hos et menneske, der var ved at skabe et stort kunstværk, noget sjældent, noget ædelt eller noget smukt, så den største indsats, den yderste omhu og ærbødighed måtte lægges for dagen for at gøre det perfekt.

Den assisterede moderen på samme måde. Dens smukke aura dækkede hende som et sjal eller en kåbe, der var trukket over hende bagfra. Den var smukt blå og dækkede både devaen og moderen med en kåbelignende aurisk klædning, hvor hættens gled ind over devaen og gav den en overraskende lighed med Verdensmoderen (Jomfru Maria). Et strålende blåt skær forskønnede den øverste del af dens aura, som bar den en kjortel af levende lys.

VERDENSMODEREN

Verdensmoderen – maleri af Nicholas Roerich.

Den ændring i devaens udseende, der fandt sted under observationen ved ottende måned, blev skabt af nedstrømningen af en kraft fra højere verdener, som passerede gennem devaen og ind i moderen og barnet. Et forsøg på at udforske dens udspring bragte iagttageren til et bevidsthedstrin, der normalt lå uden for rækkevidde, og på disse åndelige niveauer blev tilstedeværelsen åbenbart af den personificering af guddommens feminine aspekt, som tidligere folkeslag kendte som Isis, Venus, Ishtar osv. og i nutiden som Jomfru Maria. Selv med iagttagers relativt uerfarne og ufuldstændige syn var en del af hendes strålende skønhed og fuldkommenhed helt tydelig. Hun var strålende smuk ud over al beskrivelse og tonede frem som inkarnationen af fuldkommen kvindelighed, en apoteose (forherligelse) af skønhed, kærlighed og ømhed. Guddommelighedens stråleglans var overalt omkring hende. En intens lykkefølelse, en ekstatiske åndelig glæde strålede ud af hendes smukke øjne.

Til trods for intensiteten i glæden var hendes blik ømt og blødt og på en måde fuldt af børns lykkelige latter og det nutidige menneskes rolige tilfredshed. Hendes storslåede aura havde en blød og dog lysende farve, der dannede en skinnende glorie omkring hende, idet den både slørede og åbenbarede hendes udødelige kærlighed. Dybt blå, sølvhvidt, rosa, gyldengult og nyudsprungne blades bløde grønhed strømmede som farver og levende lys. Af og til gennemtrængte dybe blå farver det hele, oplyst af stjerner og klare glimt med et sølvagtigt skær.

Skytsdevaerne er hendes tjenere og budbringere. Gennem dem har hun været til stede under hele svangerskabet og hun passede på den måde på både mor og barn. Hendes fred, hendes kærlighed og dybe medfølelse omsluttede dem her under moderskabets sakramente, der nærmede sig som det sakramente, der er fødselens mysterium.

Nu da tidspunktet for forløsning nærmede sig, kom hun så nær, at hendes deva-tjenere antog hendes udseende, ligesom mere af hendes livskraft og bevidsthed blev manifesteret i og gennem dem.

Dag for dag kom hun nærmere, indtil hun viste sig i egen person.

Udover den hjælp, som hendes nærværelse yder til både moderens og barnets sjæle på alle planer og den harmoniserende og beroligende indflydelse, som den giver, følger hun nøje med i moderens mentale og følelsesmæssige forandringer, deltager i alle de erfaringer, hun gennemgår, og deler endog hendes smerter. Samtidig hjælper hun med at øge den bevidsthedsudvidelse, som alle mødre oplever i denne periode, der kan opfattes som en offerhandling.

Disse bevidsthedsudvidelser medfører vækst både for den enkelte og for hele menneskeheden. Verdensmoderens vision er rettet mod fremtidens menneskehed, hvor ægteskabet og forælderrollen vil blive ophøjet til åndelige sakramenter, og hvor menneskeheden vil indtage den rigtige plads i livet. Kun på denne måde vil det være muligt at skabe en menneskehed, der er lige så ren som hende, så den kan manifestere samme grad af guddommelig fuldkommenhed. Til den tid vil der kunne skabes legemer, der vil være egnede templer til den gud, der er under udvikling.

Mens der blev mediteret over og forsøgt at berøre lidt af hendes høje bevidsthed, blev det klart, at hun arbejdede uafbrudt for at indprente disse store idealer i menneskeheden. Hun er ét med alle menneskehedens kvinder på denne planet, hun absorberer frivilligt deres lidelser, deler deres smertelige slid og fødselernes smerter, udholder grovheden og brutaliteten i den ulykkelige dræbende liv. Alt dette tager

hun på sig for bedre at kunne dele sin guddommelige medfølelse, sin styrke, sin fuldkomne renhed og sin levende nærværelse med sine søstre på Jorden og velsigne dem med Verdensmoderens velsignelse.

Det var også tydeligt, at hun deltog i alle glæderne ved den første kærlighed, og at alle sande, kærlige følelser mellem mand og kvinde gav ekko i hendes hjerte, som hun styrkede fra sit eget bundløse hav af fuldkommen kærlighed og glæde. Hun forsøger at ekspandere, at velsigne, at berige og at ophøje kærlighedens gådefulde dybder, der findes i en kvindes hjerte. Al kødets lyst, som den ofte er blevet perverteret til, kender hun og hun forsøger at transformere den ved at optage giften i sit eget hjerte for der at omdanne den til sand kærlighed og derefter fordele den som kraft til at opløfte og ophøje alle kvinder med menneskelig kærlighed og til at forædle den sakramentale forældrerolle.

På den måde virkeliggør hun sin store andel i den kosmiske plan og indtager sin plads i Hierarkiet af væsener, som har lært at leve i det EVIGE, men som alligevel frivilligt underkaster sig tidens fængsel.

OTTENDE MÅNED

(fortsat)

Opbygningen af bevidsthedens overfysiske mekanisme var på det tidspunkt kommet så langt, at astrallegemets hoved var inkluderet, men det kunne naturligvis ikke fungere i det faste fysiske legeme, før det var tilstrækkeligt udviklet. Den centrale lysstråle gik ind i hovedet ved den foranliggende fontanelle, og den overskydende del af strålen strømmede ud i og gennem resten af det fysiske legeme. Da den indre del nåede et punkt, der svarede til pinealkirtlen, udvidede den sig til en kugleform, der både omfattede hypofysen og pinealkirtlen. På dette trin var hjernens ventrikler næsten klappet sammen, og hypofysen og pinealkirtlen var fuldstændigt færdigdannede. Der var en antydning af tre kraftlinjer inde i kugleformen for enden af den nedstrømmende stråle. To af disse gik ind i henholdsvis hypofysen og pinealkirtlen, mens den tredje strømmede videre til første halshvirvel i rygsøjlen.

Den æteriske genpart af hypofysen, der var formet som en tulipanknop med kronblade, buede let udad ved toppen, så de dannede en åbning til strømmen. Lysstrålen skinnede mere intenst ved slutningen, og omridset af det spæde ajna-chakra var synligt inde i den æteriske genpart og lignede til en vis grad et hult rør med marv, som den nedstrømmende kraft var ude af stand til at løbe igennem. Det punkt, hvor chakraet udgår fra hypofysen, blev lukket af selve kirtlens æteriske væg eller hud. Pinealkirtlen var i en lignende tilstand, men virkningen skete hurtigere og skabte en tilspidset flammetunge, som havde en blålig tone. Den æteriske vej fra disse to centre og til den foran liggende fontanelle var lukket af stof fra den æteriske genpart på samme måde, som det var tilfældet med ajna-chakraet, selvom partiklerne her var mere aktive og marven mindre tæt, som om sjælens liv magnetiserede det og skabte en højere vibrationshastighed. Partiklerne inde i blev isoleret fra resten af den æteriske genpart af passagens æteriske væg.

Fra bunden af kugleformen strakte der sig et fint rodnet ned mod halsens æteriske genpart. Sjælens kraft strømmede gennem den og passerede ned forbi halsen til et punkt ved hjertet, hvor den dannede en kugleform der mindede om den i hovedet bare meget mindre – den fyldte ca. en fjerdedel af hjertets størrelse.

De astrale chakraer var synlige på dette trin og havde allerede en relativ overensstemmelse med de fire fysiske chakraer, der tidligere er omtalt, men kun pinealkirtlen og brahmananda-chakraet så ud til at være fuldstændigt tilpassede og forbundne. Der var dog ingen organisk forbindelse eller kraftstrøm på dette trin. De æteriske chakraer var inde i de astrale chakraers magnetiske felt, men fungerede endnu ikke, som de ville gøre efter fødslen.

TIMEN FØR FØDSLEN

En sidste observation af det svangerskabsforløb, som det meste materiale til disse beskrivelser er hentet fra, blev foretaget halvanden time før fødslen. På det tidspunkt viste det sig, at den højere og lavere mentale deva havde trukket sig tilbage fra forbindelsen med sjælen og dens nye legemer. Deres arbejde var færdigt, og deres tilstedeværelse var ikke længere nødvendig. Den astrale deva var også forsvundet, men tankeformen af Verdensmoderen var der stadig. Den var ikke længere levedgjort af den opbyggende astrale devas bevidsthed, men af Verdensmoderens egen bevidsthed. Hun var nu adskilt fra både mor og barn og stod på venstre side nær hovedgærdet på sengen og bøjede sig ind over moderen med en øm og beskyttende udstråling.

Verdensmoderens nærværelse havde den forebyggende virkning, at moderens mentale og astrale legeme ikke kom til at vibrere som respons på smerterne, udover den vibrationshastighed, som den personlige bevidsthed i det fysiske legeme kunne holde til. Smerterne kunne ikke reduceres ud over et vist punkt, men deres virkning på de finere legemer blev nedsat til et minimum. Ved Jomfrumoderens nærværelse blev moderens personlige bevidsthed fastholdt i en ligevægtig og rolig tilstand til trods for den akutte fysiske lidelse. Mor og barn var omsluttet i en atmosfære af åndelig energi og stråleglans, som udstrålede fra Verdensmoderens nærværelse, og denne tilstand fortsatte indtil forløsningen var fuldført.

På de indre planer var hele værelset gennemtrængt af en hellig og fredfyldt atmosfære. Verdensmoderens tjenende devaer var til stede, og både mor og barn blev overstrålet af hendes kærlighed og velsignelse. Da fødselstidspunktet nærmede sig, begyndte hendes form at stråle med forøget glans og at vokse

i størrelse, alt efter som mere af hendes bevidsthed manifesterede sig i den og en større andel af hendes liv, lys og velsignelse sænkede sig over moder og barn.

Da fødslen var overstået, trak hun sig tilbage. Skikkelsen opløstes langsomt – det var en proces, der strakte sig over otte til ti timer.

Efter at devaerne havde trukket sig tilbage, og fødselsprocessen var begyndt, kunne sjælens kontakt med det fysiske legeme kun anes ganske svagt, og efter fødslen var den praktisk talt forsvundet. Man må derfor antage, at den kendsgerning, at barnets højere legemer var indesluttet i moderens aura og beskyttet af devaerne, gjorde det muligt for sjælen at opnå en tættere kontakt med sit nye fysiske legeme, end efter fødslen.

Denne ændring blev opfattet helt tydeligt af sjælen, som oplevede det som et tab og erkendte sin manglende evne til bevidst at fungere i eller påvirke sit nye legeme. Forbindelsen var stadig synlig umiddelbart inden fødslen, og strålen kunne følges, når den passerede gennem den foran liggende fontanelle. Denne stråle bestod nu mere af overfysisk, magnetisk og pranisk energi end af sjælsbevidsthed, som på dette tidspunkt ikke nåede længere ned end til det astrale niveau. Det fysiske og æteriske legeme var på dette trin ude af stand til at formidle kraften fra sjælens bevidsthed. Efter fødslen må sjælen selv lære at opnå det, som tilstedeværelsen af devaerne og optagelsen i moderens aura havde gjort muligt under fostertilstanden.

Denne sidste observation afslutter undersøgelserne af dette vigtige emne – dog med erkendelse af nødvendigheden af yderligere forskning, før principperne, som denne beskrivelse er baseret på, kan blive anerkendt og forstået. Dette studie er derfor begrænset og ufuldstændigt. Det udgives i denne form i håbet om, at andre studerende vil tage emnet op til yderligere forskning og undersøgelse, og at det senere må blive muligt at observere andre tilfælde af denne vigtige periode i livet.

VisdomsNettet
www.visdomsnettet.dk